

PLATO

Tisková zpráva
16. června 2021, Ostrava

Hororová komedie francouzské umělkyně Lili Reynaud-Dewar

Ostravská městská galerie PLATO otevřela ve středu 16. června výstavu Lili Reynaud-Dewar *Beyond the Land of Minimal Possessions*. Jedná se o filmovou hororovou komedii o složitých uměleckých tématech, gentrifikaci a emancipaci, kterou umělkyně natočila se svými studenty v poušti texaské Marfy. Výstava trvá do 3. října a je součástí celoročního cyklu *Ó a ach, krása, ruina a strach*.

Francouzská umělkyně Lili Reynaud-Dewar (*1975) pracuje především s médiem instalace, performance a textu. Od roku 2010 působí jako profesorka na Haute École d'Art et de Design v Ženevě. Účastnila se mnoha prestižních přehlídek, například 5. bienále v Berlíně (2008), 3. trienále v Paříži (2012), 12. bienále v Lyonu (2013), 5. bienále v Marrákeši (2014), 56. bienále v Benátkách (2015) a 11. bienále v Kwangdžu (2016).

Děj filmu s volným českým překladem *Za územím minimálního vlastnictví* je situován do texaské pouště v Marfě, kde se skupina evropských studentů umění zúčastní velmi zvláštního sympozia. Marfa je označována jako bašta minimalismu díky umělci Donaldu Juddovi, který zde vybudoval monumentální muzeum děl autorů minimalismu, a studenti jsou svědky dopadu turistického ruchu na toto městečko. Během výuky, kterou vedou umělkyně a umělci z celého světa, si následně všimají tělesných změn, zombifikace nebo mnohočetných úmrtí. *„Zombifikací svých těl studenti a studentky zombifikují minimalismus, jeho turistickou a kapitálovou vytěžitelnost,“* vysvětluje kurátorka výstavy Edith Jeřábková.

„Film Lili Reynaud-Dewar se zajímavým způsobem vztahuje k turistickému fenoménu konkrétního místa. Vidím v něm analogii k naší lokální ostravské situaci, kdy veškeré umění a turismus jsou stigmatizovány průmyslovou historií města. Tuto zombickou přítomnost životů lidí v průmyslu vnímám na mnohých místech v Ostravě a v její krajině, která je pozoruhodná podobně jako texaská poušť,“ zdůvodňuje výběr Edith Jeřábková.

PLATO

Výstava je součástí „Času oplakávání“, druhé části celoročního cyklu Ó a ach, krása, ruina a strach, a trvá do 3. října. Vernisáž se uskuteční jako součást zahájení celé druhé části společně s díly Kris Lemsalu Malone, Taus Makhachevy a Lenky Klodové ve středu 14. července.

Medailon umělkyně a kurátorský text následuje níže.

PLATO je dynamická a otevřená instituce založená městem Ostrava. Aktuální podoby současného (vizuálního) umění zprostředkovává od roku 2016, aniž by budovala vlastní sbírku. Působí na ploše téměř 5000 m² v bývalém hobbymarketu Bauhaus v centru Ostravy. Jejím definitivním sídlem se stanou zrekonstruovaná památkově chráněná městská jatka.

Kontakt pro média:

BcA. Magdaléna Dušková

magdalena.duskova@plato-ostrava.cz

(+420) 727 815 134

PLATO

Lili Reynaud-Dewar: Beyond the Land of Minimal Possessions

16/6–3/10/2021

Vernisáž 14/7/2021

Umělkyně: Lili Reynaud-Dewar

Kurátorka: Edith Jeřábková

Projekce v kině, 82 min

Film běží ve smyčce

V anglickém znění s českými titulky

Diedrich Diederichsen o filmu Lili Reynaud-Dewar Beyond the Land of Minimal Possession (Za (ú)zemí(m) minimálního/minimalistického vlastnictví) napsal: „Scéna se odehrává v poušti. Skupina atraktivních, dobře oblečených dvacet-a-něco-letých se bezstarostně baví v dokonalé angličtině s francouzským přízvukem. Přijely sem za uměním. Ale navzdory nádherné krajině, která připomíná tu ze seriálu Perníkový táta nebo z posmrtně vydaného románu Roberta Bolaña 2666, se schyluje k něčemu opravdu hroznému... V poušti se děj rozuzlí. Konverzace připomínající film Rainera Wernera Fassbindera Warnung vor einer heiligen Nutte (Varování před svatou děvkou), který se také odehrává v poušti, kolidují s atmosférou Russe Meyera: ‚Faster Pussycat, Kill, Kill!‘. Kde a jak to všechno skončí?“¹

Umění a atraktivita. Jednou z hlavních linek filmu je problematika gentrifikace, která je spojena s často dobrými úmysly umělců a umělkyní a uměleckých institucí šířit kulturu a umění v místech, která jsou jinak zdánlivě prázdná, neobsazená. Zdá se, že film má exorcistní cíl: chce vyhnat zakořeněnost minimalismu a modernismu z našich těl a chce si to užít. Minimalismu jako dominantně mužského ismu měnícího v pomník Marfu, v níž se film natáčel a kde se minimalismus demonstruje jako muzeální a vlastnický maximalismus.² Zombifikací svých těl Lili Reynaud-Dewar a její studenti a studentky zombifikují minimalismus, jeho turistickou a kapitálovou vytěžitelnost a specifičnost místa, jež je známé také zvláštními světelnými jevy. Divadelnost, v níž se kulisami stávají sama texaská příroda a minimalistická díla, má svůj kritický předstupeň v známé stati Michaela Frieda Art and Objecthood, která odhaluje divadelnost minimalistického umění a angažovanost s fyzičností diváka.

Film však také komentuje pedagogiku umění, jistou krotkost umělců a umělkyní v roli pedagogů a pedagožek a emancipaci pedagogické praxe. Je zároveň skutečnou exkurzí studentů a studentek Lili Reynaud-Dewar na sympozium v Marfě. I přes více než zjevné anomálie, časové dislokace, tělesné změny,

---

PLATO Ostrava, příspěvková organizace
Janáčkova 22 (bývalý Bauhaus)
702 00 Ostrava
+420 702 206 099 info@plato-ostrava.cz
www.plato-ostrava.cz

PLATO Ostrava je příspěvkovou
organizací statutárního města Ostrava

OSTRAVA!!!

PLATO

---

monstrozitu, noční můry a mnohočetná úmrtí probíhá výuka dál, jako by akademické prostředí bylo chráněnou laboratoří a nemělo s tímto děním nic společného. Hosty semináře jsou například Heyd Fontenot, Peter Friel, Michael Smith, Ramaya Tegegne či Martha Wilson. Součástí se ovšem stávají i osobní situace, jako je oslava narozenin Mireille Rias, matky Lili Reynaud-Dewar. Umělkyně často vědomě mísí dokument s fikcí, ona, studenti i jejich hosté vystupují samy za sebe a současně jsou herečkami a herci hrajícími „samy sebe“.

Lili Reynaud-Dewar vznáší svými projekty jakési formy nároků, které se odrážejí v názvech jejích prací. Názvy, a tedy i témata, si u sebe drží delší čas, než je vystřídají jiné. Tyto nové požadavky, které sice vznáší sama, ale za ostatní, reagují na proměňující se přítomnost a potřeby a vyžadují od společenských a politických norem respekt k této dynamice změn strany. Názvy jsou výmluvné: This Is My Place (Toto je moje místo); Why Should Our Bodies End at the Skin (Proč by naše těla měla končit kůží); I Am Intact And I Don't Care (Jsem neporušená a je mi to jedno); Live Through That?! The 5th Dimension (Prožijte to?! Pátá dimenze); My Epidemic (Moje epidemie).

Společným východiskem prací Lili Reynaud-Dewar je feministické a queer myšlení a literatura obecně, propojení s populární kulturou, subkulturami a kontrakulturami a specifická podoba jakéhosi zdivočelého reenactmentu, který se odpoutal od konceptuálního založení a představuje spíše emocionální rituály loučení či komunikace s minulostí nebo stigmatizovanou přítomností, spojení oslavy, kritiky a sebereflexe, ať už jde o způsoby fungování a vnímání těla nebo uměleckých přístupů – jako například když zosobnila tanečnici, herečku, zpěvačku a aktivistku Josephine Baker a zopakovala její ikonické taneční choreografie v Logan Centre of Chicago. Dalo by se říci, že Lili Reynaud-Dewar, která mimo jiné vystudovala i baletní konzervatoř, „protančila“ většinou institucí, s nimiž spolupracovala. Tento rituál je podle jejích vlastních slov „vrtkavá a intimní institucionální kritika“ (fidgeting and intimate institutional critique), jejímž prostřednictvím navazuje kritický a blízký vztah s místem a zanechává v něm stigma pohybu svého těla, „oblečeného“ pouze do barvy. O svých performancích v jednom z rozhovorů k projektu Beyond the Land of Minimal Possession říká: „Chci přemýšlet o těle jako o nástroji nebo prostředku odporu. Bláznivé tělo, komické tělo, nahé tělo, tančící tělo a tak dále je mocný způsob, jak se postavit proti normativním systémům a napadnout kódy tradičních galerijních bílých krychlí... Každý herec a každá herečka ve filmu hraje nejen pro kameru, ale také pro náš tým. I těch pár lidí, kteří ve filmu účinkují nebo jsou členy štábu, je vlastně publikum. Ta krátká vystoupení jsou klíčovými momenty filmu.“

¹ Diedrich Diederichsen: Lili Reynaud-Dewar, Interpretations, <https://www.emanuellayr.com/wp-content/uploads/2015/03/LRD2019Diedrich-Diederichsen.pdf>

PLATO

---

² V 70. letech se do Marfy přistěhoval Donald Judd a postupně skoupil část tohoto městečka, aby vybudoval pomník minimalismu (a sobě), v čemž po jeho smrti pokračují nadace Chinati a Judd Foundation.

Lili Reynaud-Dewar, francouzská umělkyně pracující s médiem instalace, performance, sochařství, textu a filmu, nyní žije v Grenoblu. Účastnila se mnoha prestižních přehlídek, například 5. bienále v Berlíně (2008), 3. trienále v Paříži (2012), 12. bienále v Lyonu (2013), 5. bienále v Marrákeši (2014), 56. bienále v Benátkách (2015), 11. bienále v Kwangdžu (2016) aj. Zajímá se o limity biografie a ve své práci se zabývá různými historickými postavami transgrese, jako jsou Josephine Baker, Cosey Fanni Tutti, Sun Ra, Jean Genet a Guillaume Dustan. Svůj projekt pro Benátské bienále Small Modest Bad Blood Opera zasvětila konfliktu, který na konci 90. let vyvolal opozici proti Guillaume Dustanovi. Ve svých dřívějších performancích zkoumala jazyk těla v studiovém prostředí, tančila nahá a pokrytá vrstvou barvy ve snaze tělem uchopit prostor svého ateliéru. V roce 2009 začala spolu s Dorothée Dupuis a Valérie Chartrain publikovat feministický magazín Petunia, věnovaný umění a kultuře. Roku 2015 vydala v Paraguay Press antologii svých textů nazvanou My Epidemic, Texts About my Work And the Work Of Other Artists (Moje epidemie, texty o mé práci a díle jiných umělců). Od roku 2010 působí jako profesorka na Haute École d'Art et de Design v Ženevě. Její seminář, který dlouhodobě pořádá ve svém pokoji v hotelu Adriatica v Ženevě, má název Teaching as Teenagers a je většinou založen na četbě queer a feministických autorek. Se svými studenty natočila v texaské Marfě hororovou komedii Beyond the Land of Minimal Possessions. Angažuje se v kampani Wages For Wages Against, která usiluje o spravedlivější finanční ohodnocení umělců a lepší podmínky pro jejich tvorbu ve Švýcarsku i jinde. V roce 2015 iniciovala ve svém ateliéru v Grenoblu projekt Maladie d'Amour – sociální a emocionální experiment, který sdružuje skupinu mladých lidí kolem jednonočních výstav jejích uměleckých přátel.

Děkujeme za podporu Ministerstvu kultury ČR a Moravskoslezskému kraji.